

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Lenky Bahýřové v právní věci žalobkyně: **Zelený Sport Defence s. r. o.**, se sídlem Slatina 116, zastoupené MUDr. Mgr. Ivanem Langerem, advokátem se sídlem Purkyňova 74/2, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí předsedy vlády České republiky pověřeného řízením Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 28. 3. 2017, č. j. MPO 41700/16/10200/01000, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2020, č. j. 9 A 98/2017 - 85,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2020, č. j. 9 A 98/2017 - 85, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo průmyslu a obchodu (dále jen „ministerstvo“) žalobkyni neudělilo povolení k přepravě zbraní ze Spolkové republiky Německo, neboť udělení povolení by bylo v rozporu s bezpečnostními zájmy České republiky ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 228/2005 Sb., o kontrole obchodu s výrobky, jejichž držení se v České republice omezuje z bezpečnostních důvodů, a o změně některých zákonů. Předseda vlády České republiky pověřený řízením ministerstva zamítl rozklad žalobkyně v záhlaví označeným rozhodnutím (dále též „napadené rozhodnutí“).

[2] Proti napadenému rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Městský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Jako důvodnou shledal námitku odklonu od správní praxe žalovaného. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na okolnosti případu žalobkyně a uvedl, že jsou „diametrálně odlišné“ od okolností případů, na něž žalobkyně odkazovala v rozkladu, aniž by uvedl, v čem daná odlišnost spočívá. Městský soud proto dospěl k závěru, že napadené

rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Zbývající žalobní námitky vyhodnotil jako neopodstatněné.

II. Kasační stížnost žalovaného a vyjádření žalobkyně

[3] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Zdůraznil, že důvodem pro vydání prvostupňového rozhodnutí byl nejen fakt, že dřívější jednatel žalobkyně (nadále však osoba s podstatným vlivem na činnost žalobkyně) byl trestně stíhán, ale zejména další informace týkající se závažných nedostatků zjištěných v muničním skladu žalobkyně v rámci kontrol Policie České republiky. Jednalo se o závažná pochybení v souvislosti s nakládáním se zbraněmi, municí a výbušninami, konkrétně nelegální skladování řádově stovek tun nebezpečného materiálu – zbraní, střeliva, stovek tisíc kusů munice, výbušnin a bezdýmného střelného prachu v nezabezpečených budovách, které byly zkoladovány jako zemědělské stavby. Dále byla nalezena zakázaná zbraň, která nebyla vedena v Centrálním registru zbraní, a zajištěno velké množství výbušnin bez patřičných povolení, stejně jako zbraní, jejichž součástí pocházely ze zbraní, které měla žalobkyně zlikvidovat. Tyto skutečnosti ministerstvo blíže popsalo v prvostupňovém rozhodnutí a dospělo přitom k závěru, že tvoří ucelený řetězec, kvůli němuž nemůže být povolení uděleno. Sama skutečnost trestního stíhání jednatele by bez dalších relevantních okolností ministerstvo nevedla k totožným závěrům.

[4] S ohledem na výše uvedené stěžovatel nesouhlasí s tvrzením městského soudu, že blíže nevysvětlil onu „diametrální odlišnost“. Právě veškeré zmíněné skutečnosti – nad rámec samotného trestního stíhání – jsou vysvětlením odlišnosti okolností věci žalobkyně od případů dvou společností, na něž žalobkyně ve správním řízení poukázala. Podobnost případu proto nelze odvozovat pouze z faktu podání žádosti podle téhož zákona a trestního stíhání osoby spojené s dotčenou společností, jak správní orgány vysvětlily v obou rozhodnutích. Nejedná se vůbec o odklon od zavedené rozhodovací praxe. Nepřezkoumatelnost nelze dovozovat ani z toho, že stěžovatel v odůvodnění výslovně neodkázal na část, v níž popisoval odlišnosti případu.

[5] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti setrvala na názoru, že postup stěžovatele v obdobných případech je rozdílný a stěžovatel se nevypořádal se souvisejícími námitkami. Žalobkyně ve správním řízení argumentovala mj. tím, že jednání jiných společností obchodujících s vojenským materiálem bylo závažnější, a přesto v jejich případech správní orgány nepostupovaly obdobně jako u žalobkyně. S tímto argumentem se stěžovatel nevypořádal. Chtěl-li se stěžovatel odchýlit od rozhodnutí ve skutkově podobných věcech, byl povinen takovou změnu právního názoru náležitě odůvodnit.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Kasační stížnost je podána včas, osobou k tomu oprávněnou a míří proti rozhodnutí, proti kterému je kasační stížnost přípustná.

[7] Kasační stížnost je důvodná.

[8] Městský soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že stěžovatel nevysvětlil namítaný odklon od správní praxe. Své úvahy přitom založil výlučně na pasáži odůvodnění rozhodnutí žalovaného, podle níž *„totožnost nebo obdobnost případu tak nemůže být dána pouhým faktem podání žádosti dle téhož zákona, ale je nezbytné posuzovat veškeré okolnosti každého konkrétního řízení, které v uvedených případech byly diametrálně odlišné“*.

[9] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů může souviset mj. s tím, jak správní orgán vypořádá námitky účastníka řízení. Judikatura správních soudů shledala dostačujícím, je-li z odůvodnění rozhodnutí jako celku zřejmé, proč správní orgán považuje námitky účastníka řízení za liché. Z odůvodnění rozhodnutí jako celku musí být tedy seznatelný názor správního orgánu na aspekty rozhodované věci (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 - 46, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pak bez dalšího není způsobena ani dílčími nedostatky odůvodnění nebo jeho nízkou kvalitou (rozsudek ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003, č. 133/2004 Sb. NSS).

[10] Nejvyšší správní soud setrvale zastává názor, podle něhož musí být nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů vykládána ve svém skutečném smyslu. Nepřezkoumatelné rozhodnutí pak není způsobilé přezkumu pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, v jejichž důsledku jej nelze meritorně přezkoumat pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela – tedy i implicitně – reagovat (rozsudek kasačního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45), přičemž její vypořádání má vliv na posouzení věci samé.

[11] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje se závěrem městského soudu o dílčí nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Naopak souhlasí se stěžovatelem v tom, že správní orgány dostatečně odlišily posuzovanou věc od žalobkyní zmiňovaných případů dvou jiných společností, které podnikají ve stejné oblasti a které měly být rovněž trestně stíhány, resp. měly být stíhány i osoby spojené s těmito společnostmi. Správní orgány zřetelně vysvětlily, že trestní stíhání bývalého jednatele žalobkyně nebylo hlavním důvodem pro neudělení povolení. Samotné trestní stíhání by bez přítomnosti dalších okolností významných pro bezpečnostní zájmy České republiky zřejmě ani nevedlo k závěru o neudělení povolení. Žalobkyně přitom v rozkladu poukazovala právě na trestní stíhání dvou jí zmiňovaných společností; z rozkladu ovšem nevyplyvá, že by se tyto společnosti měly dopustit srovnatelných pochybení při nakládání s vojenským materiálem.

[12] Důvodem pro neudělení povolení žalobkyni tak bylo především množství závažných nedostatků v souvislosti s nakládáním se zbraněmi, municí a výbušninami. Stěžovatel spatřoval odlišnost právě v řadě pochybení v evidenci zbraní a munice, zabezpečení objektů, v nichž byl materiál skladován, a dalších nesrovnalostí v činnosti žalobkyně. Přestože v napadeném rozhodnutí výslovně neuvedl, že odlišnost spočívá právě v této okolnosti, z odůvodnění jasně vyplývá, že samo trestní stíhání dřívějšího jednatele žalobkyně nedostačuje k neudělení povolení. V napadeném rozhodnutí detailně popsaná pochybení proto logicky představují další zásadní skutečnosti, které ve svém souhrnu tvoří ucelený řetězec důvodů vedoucích k nevyhovění žádosti žalobkyně a které její případ odlišují od ostatních. Stěžovatel plně vyhověl požadavku, aby rozhodnutí odpovídalo okolnostem posuzovaného případu. Nedopustil se tedy neodůvodněného odklonu od rozhodovací praxe.

[13] Městský soud proto pochybil, posoudil-li tvrzení o diametrálních odlišnostech srovnávaných případů zcela izolovaně, ačkoliv tak měl učinit naopak v kontextu celého odůvodnění.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Stěžovatel se svými námitkami uspěl. Nejvyšší správní soud proto zrušil napadený rozsudek a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). V něm městský soud opětovně posoudí otázku přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, bude při tom vázán výše uvedeným právním názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[15] V novém rozhodnutí městský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. července 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu